

SANDKORN I GLÖMSKANS ÖKEN

Niclas Nilsson är född 1971 och debuterade i antologin: *Debut 2001*. Han är även översättare och inriktad på nutida amerikansk poesi.

Debutdiktsamlingen, *Patriarkat*, innefattar sju olika avdelningar, vilka var och en har en särpräglad ordfläta. De luftiga avstånden mellan ord, meningar, kortare stycken, ger ett intryck av att poeten gör prövningar, där innehåll och form strävar efter samklang.

Det är en genomarbetad poetisk fromstruktur, som dikterna visar prov på. En ofta stram gestaltning, men även korta, explosiva tankar, som hastigt kan blomma ut, för att i nästa mening ändra inriktning, innehåll. En sorts stapelbäddar med intryck, vilka lagras i en oändlig ström.

Att läsa poeten Nilsson är att komma in i ett mörk rum, ja mycket mörkt. Det är som om den dämpade belysningen i framkallningsrummet dominerar alla ytor. Negativen hängs upp mot ögat och i det svagt röda ljuset ger en aning om livets nyanser. Detta förhållande är väl uttryckt i bokens omslag Ladislav Kosa!

Poeten skriver vid ”ensamheten sjö”. Han noterar de ”ljusa dynerna i mörkret” och känner dödens vind svepa över sanden. Ljuset är frånvarande, dött, begravt. I en dikt med titeln Fjärde dagen, heter det:

Ett mörklagt fönster gled ner tum för tum och bara några ljusskiftningar mot glaset visade att det rörde sig.

Men var är då Patriarkatet? Det av män dominerade. Det är svårt att få grepp om den förlagsbeskrivning, som talar om ”hårdkokt skildring av ett system skapat av det patriarkala samhället”. Snarare är samlingens huvudtanke centrerad kring den ensammes problematik, kontaktlöshet och utanförskap.

Eller kan det förhålla sig så att ironins tvehågsna skratt spänner över ett allvar som ligger dolt, som osynliga strukturer? Vem vet. Det gemensamma familjelivet för en beskrivning, där det framgår att ”krossat glas invaderar familjelivet”

”Skicka aldrig nycklar i vanliga kuvert. De saknar som sagt ansikten”. Mening skulle även kunna skrivas om: ”Skicka aldrig ord på vanligt papper. De blir ändå inte förstådda”.

Nåväl. Niclas Nilssons dikter tål att sättas under lupp. Kanske finns det ett livsmod att upptäcka i mörkret, glömskan, dödskampen ensamheten?

Gunnar Ekelöf trodde på en ensam människan, hon som inte hundlikt löper efter sin vittring. Följande rad ur *Patriarkat* skulle förmodligen Ekelöf ha uppskattat: ”Jag var ett sandkorn i glömskans öken!”

Hans-Evert Renérius

PATRIARKAT. Niclas Nilsson. W&W förlag. s. 79.

